

Khi hotgirl yêu

Anh có biết vì sao em lại yêu anh không? Vì anh không bao giờ hứa!

17h45'...

Mở cửa bước vào Café Daisy, tôi hít một hơi căng tràn lồng ngực cái hương vị tưởng chừng đã quên từ lâu lắm. Sau buổi gặp gỡ đối tác ở một khách sạn phía Nam thành phố, tôi tức tốc bắt một chiếc Taxi, vậy là sau năm năm trời, tôi cũng được trở về nơi mà mình luôn tự nhủ, nhất định sẽ phải quay lại vào một ngày nào đó.

Năm năm, cảnh vật và cả con người đã đổi khác rất nhiều. Thời đó tôi còn là một cậu sinh viên tỉnh lẻ, xin vào quán café này để làm thêm kiếm thu nhập trang trải học phí. Mới đó mà thời gian đã phủ một màu sơn mới lên mọi thứ, cả cảnh vật, con người và cả cuộc đời tôi....

Chọn cho mình một chỗ ngồi khuất ở góc trong cùng của quán, tôi gọi một cốc café đen. Tôi muốn dành cho mình một khoảng lặng, cuộc sống xô bồ, nhịp sống tất bật, hôm nay, tôi muốn tạm quên đi hết để ném mình vào không gian của riêng tôi, nghĩ về những góc khuất sâu thẳm trong lòng mình, thứ mà không ai – kể cả chính bản thân tôi để tâm đến sự hiện hữu của nó. Làn khói thuốc mờ ảo bay lên, tôi đang mơ hồ với những ký ức đứt nối mờ tỏ thì một giọng nói nhỏ vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Chú ơi!

Tôi ngẩng đầu nhìn, trước mặt là một cậu bé con chừng 4-5 tuổi xinh xắn, đôi má phính, đôi mắt to trong vắt. Thằng bé nhìn tôi không chớp, nó mặc một bộ gile trắng nhìn rất kháu khỉnh.

- Gì vậy bé?

- Chú...Chú đã là bố của ai chưa?

- Há?...Ừm, chưa!

- Vậy chú làm bố của con nha! – Thằng bé thôi nhìn tôi bằng cái vẻ tò mò dò

xét, nó cười một cái tí mắt, hai cái răng cửa trống trơn. Rồi như không để ý đến phản ứng bất ngờ của tôi, nó nhảy phốc lên chỗ trống của chiếc ghế dài, hai tay ôm lấy cánh tay tôi, cười khanh khách.

- Sao lại thế? Bố mẹ con đâu?

- Mẹ con bảo nếu gặp được chú nào đeo kính, đẹp trai, mắt buồn và thích uống café thì đó là bố. Bố là bố của con hả?

Tôi thiếu chừng ngả ngửa, phần vì câu hỏi ngây ngô của thằng nhóc, phần vì...cái kịch bản này sao quá đời thân quen. Hình ảnh trong đầu tôi như một cuốn phim tua chậm, bỗng chốc hiện lên rõ nét hơn bao giờ hết. Một ngày mùa đông lạnh giá cách đây chừng 5 năm, cũng tại góc quán café này, cũng những câu hỏi tương tự, và cuộc đời tôi đã thay đổi theo một hướng chẳng thể nào hình dung nổi...

Sau một buổi chiều làm việc vất vả, tôi ngả lưng xuống chiếc ghế dài to phía cuối quán café, giờ này khách đã vãn, tôi tự thưởng mình một ly café đặc. Anh chủ quán rất tâm lý, thấy nhân viên chạy đơn đảo khắp nơi suốt buổi làm việc nên giờ cũng vui vẻ dọn giúp tôi nốt vài bộ ly chén còn sót. Đang mơ màng phiêu du trong giai điệu Acoustic nhẹ nhàng trên chiếc ipod nhỏ màu ghi thì tôi giật mình, một bàn tay vỗ nhẹ lên má.

- Anh ơi, anh gì ơi!

Tôi hạ chân đang gác trên bàn xuống, nhìn cô bé vai đeo ba lô đứng trước mặt. Đó là một cô gái xinh, không, phải là rất xinh. Giữa bóng chiều nhập nhoạng, ánh sáng của dây đèn nhấp nháy bảy màu trên cây thông hắt ra, tương phản lên làn da trắng hồng, đôi mắt cô ấy rất to và đôi môi đỏ mọng, cô hiện lên như một Hotgirl phong cách baby nhẹ nhàng, thánh thiện. Thoáng chốc bối rối, tôi đứng dậy định mời khách ngồi thì cô ấy mở lời trước.

- Anh ơi cho em hỏi cái này nhé!

- Ừ, em dùng gì?

- Hì, anh đã là bạn trai của ai chưa?

- Ở đây có....hả? HẢ?

Trả lời cho đôi mắt mở to và cái mồm há hốc của tôi là một nụ cười khúc khích, cô ấy che miệng, tiếng cười vang trong trẻo. Thấy mình hơi quê, tôi hắng giọng, đứng bật dậy.

- Em vừa nói gì cơ?

- Em hỏi anh đã là bạn trai của ai chưa?

Lần này thì đúng là tôi không có nghe nhầm.

- Chưa. Để làm gì vậy?

- Vậy anh làm bạn trai của em nha!

Shock tập 2. Một hotgirl xinh như thiên thần hiện lên và đang tỏ tình với một thằng hơn 20 năm chẳng biết đánh vần chữ yêu như tôi. Thế là thế nào nhỉ? Mặt tôi từ xanh dần chuyển dần thành đỏ thộn.

- Gì cơ?

- Dù tai anh không được tốt cho lắm nhưng em vẫn bảo toàn câu hỏi vừa rồi. Anh làm bạn trai của em nha!

- Không! – tôi nhún vai, trả lời dứt khoát.

- Tại sao?

- Vì anh không rỗi hơi để làm vật thể thân cho một chàng trai nào đó vừa bị đá, và anh cũng không rảnh để làm vật tế thần cho em trút giận vì một thằng nào đó đá em.

- Anh là người đầu tiên, em thề đấy! Em chưa yêu ai bao giờ, cũng chưa...tỏ tình ai thế này bao giờ... – Đến lượt mặt cô ta ửng đỏ lên, có vẻ Hotgirl bắt đầu chùng hững vì bị tôi phũ phàng không thương tiếc.

- Thế lý do là gì?

- Vì em...em đã mơ thấy anh. Thật đấy! Từ nhỏ em đã có một giấc mơ kỳ lạ, trong một góc café nhỏ, em sẽ tìm thấy một chàng trai đeo kính cận, dáng vẻ thư sinh ngồi uống café và dùng đĩa theo điệu nhạc. Giấc mơ đó cứ lặp đi lặp lại, em nghĩ, đó là anh. Định mệnh của em là sẽ gặp được anh và số phận của em là sẽ thuộc về anh.

Đầu tôi quay quay. Cô ta làm nhầm cái quái gì vậy? Gì mà định mệnh với chả số phận? Vớ vẩn! Cô gái xinh như thiên thần thế này mà lại bị thần kinh, tiếc thật.

- Anh không rảnh để chơi trò chơi đầu nhóc, đang giờ làm việc, nếu em không có nhã hứng muốn dùng gì đó thì vui lòng tránh ra cho anh làm việc.

- Không! Em yêu anh!

- Lời yêu thốt là từ miệng của mấy đứa trẻ con dễ như ăn kẹo, nhỉ! – Tôi ghé sát vào tai cô bé đang nghiêm nghị quả quyết, nói giọng vẻ coi thường rồi bước đi.

- EM NHẤT ĐỊNH SẼ CÓ ĐƯỢC ANH !!!

Anh chủ quán quay lại, mấy người khách đang trò chuyện xung quanh cũng chợt im bật, hướng mắt về phía cái giọng cao vút vừa được hét lên. Tôi muốn độn thổ quá đi mất, hai con ngươi mắt của cô bé đó như muốn long ra, nó ném về tôi cái nhìn tức tưởi và căm hận. Tôi nhếch mép cười, nháy mắt với anh chủ quán và bước vào bên trong, mặc kệ bên ngoài có kẻ đứng chôn chân vì hăng hụt.

Ngày hôm sau, cô bé đó thành nhân viên của quán tôi. Tôi không biết cô ta đã sử dụng văn vở gì hay bùa mê thuốc lú thế nào, chỉ biết khi tôi hốt hải chạy đến quán vì sợ muộn làm thì đã thấy cô ta trong trang phục nhân viên phục vụ quán, đang đứng giữa nhà thao thao bất tuyệt, xung quanh là một lượng khách cực đông, ai cũng chăm chú nhìn về “sân khấu”, nơi có một hotgirl đang liên thoảng kể truyện cười. Anh chủ quán thấy tôi, vờ quay đi ra điều vô can. Còn cô ta vừa bắt gặp tôi liền nở một nụ cười tươi rói. Tôi thấy tim mình nhói một cái, như phát súng hiệu lệnh trên đường đua. Thế rồi quả tim tôi mở hết tốc lực, đập thừa sống thiếu chết. Cô bé đó...xinh quá, quả thực là vô cùng thu hút trong bộ đồ nhân viên phục vụ. Cái cách cô ấy chiếm lấy sự chú

ý của mọi ánh nhìn thật tự nhiên và gần gũi. Cách cô ấy đưa tay dụi nhẹ mắt, rồi trước mỗi câu nói lại liếm bờ môi, từng cử chỉ điệu bộ đều rất dễ thương và đáng yêu. Mãi một lúc lâu sau, tôi mới nhận ra mình đang đứng ngắm cô ấy, ngắm rất chăm chú và đầy đam mê. Tôi...yêu rồi sao? Không phải, chắc chắn không. Vì xung quanh có ai mà không lâm vào trạng thái “đơ” như tôi trước thiên thần này chứ! Chỉ có điều, cô Hotgirl này...đang theo đuổi tôi. Đó là vấn đề lớn, rất rất lớn!

Bất chợt có một nhóm người bước vào quán. Nhìn sơ qua cũng biết họ là nhà báo, tay lăm le bút, sổ ghi chép và cổ đeo chiếc máy ảnh. Không khí nhộn nhạo hơn, tôi rẽ qua đám người để tiến vào bên trong. Tiếp theo là một show diễn riêng của cô ta, phỏng vấn và chụp ảnh cho báo, một tờ báo khá nổi tiếng trong cộng đồng teen thời bấy giờ. Buổi trưa, khách vẫn dần, anh chủ quán ngồi cạnh tôi, hát nhỏ.

- Cô ta là ai vậy ạ?

Anh ấy không trả lời, dúi vào tay tôi một tờ báo. Cái mặt tròn xoe của cô bé kia hiện lên chình ịch ngay giữa trang bìa. Mở bên trong ra, tôi đọc, và muốn ngã ngửa. Hóa ra đây quả thực là một cô bé Hotgirl đang nổi tiếng nhất nhì trong giới học sinh của thành phố. Có đôi lần tôi có nghe tên cô ta, và hình như cũng vài lần “chém gió” với tụi bạn trên lớp về vẻ đẹp của một trong những biểu tượng mới nổi của cư dân mạng. Sao tôi lại không nhận ra cô ấy từ lần gặp đầu tiên nhỉ? Hừm, phải rồi, phải công nhận là ngoài đời cô ta đẹp hơn trong ảnh, đẹp đến ngỡ ngàng.

- Anh gì ơi! – Giọng nói lạnh lạnh vang lên phía sau lưng.

- Cửa cậu cả đấy! – Anh chủ quán nháy mắt với tôi, bật dậy và biến mất nhanh chóng sau quầy bar, để lại tôi một mình với cô Hotgirl đang nhìn mình bằng ánh mắt không thể diễn tả nổi.

- Anh Phong! Em làm bạn với anh nhé!

- Tôi không hiểu cô làm tất cả mọi việc này với mục đích gì! Nhưng tôi hi vọng nó không liên quan đến tôi.

- Em nói hết với anh Hùng rồi, rằng em yêu anh và muốn theo đuổi anh. Anh

ấy biết em thật lòng nên hứa sẽ giúp. Sao anh lại tỏ thái độ như thế với em?

- Vì...- Tôi ngưng lại, ừ, đúng là tôi lạ thật. Cô ta đâu có làm gì để tôi phải xù lông nhím lên thế này? – Vì cô không nghiêm túc!

- Em không nghiêm túc chỗ nào ạ? Yêu mà giấu diếm, không dám nói hoặc không yêu mà nói bừa nói ẩu thì mới là không nghiêm túc. Còn em công khai theo đuổi anh thật lòng cơ mà!

- Hotgirl như cô không phải dành cho tôi. Với lại tôi nói rồi, tôi không tin vào cái định mệnh duyên số nào hết!

- Hotgirl cũng có quyền yêu và theo đuổi tình yêu chứ! Với em tình yêu chỉ là chuyện của hai người, không liên quan đến danh xưng, địa vị hay khoảng cách.

- Vớ vẩn! Nếu muốn đánh bóng tên tuổi hay tạo Scandal thì tốt nhất nên tìm mấy người nổi tiếng ấy. Tôi là trai tỉnh lẻ, nghèo kiết xác, không gia đình và chả có tương lai gì cả. Yêu đương gì giờ này. Xôi xéo!

- Anh phũ phàng thế! Hi, nhưng em nghe người ta bảo cái gì có được dễ dàng thì cũng mất đi dễ dàng. Vậy nên em không từ bỏ đâu. Rồi một ngày anh sẽ nhận ra mọi thứ từ em là chân thành.

Cô ấy cười híp mí, cái lúm đồng tiền lúng liếng hiện lên, tim tôi lại bắt đầu chạy nhảy. Vẫn cố giữ vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc, tôi đứng dậy, bước lên tầng. Đứng ngoài lan can, tôi phóng tầm mắt mình về phía cuối con đường đông đúc đầy ắp xe cộ bên dưới. Tình yêu à, tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Tình yêu à, tôi phải đối diện với nó thế nào đây???

Tối đó tôi lên mạng tìm kiếm thông tin về cô ta. Vô vàn ảnh chụp, bài báo và thông tin cóp nhặt, cô ta quả thực nổi tiếng hơn những gì tôi nghĩ. Sinh ra trong một gia đình giàu có, đang học lớp 12 tại một ngôi trường xa hoa và hiện đại nhất thành phố. Đoạt giải Miss teen và rất nhiều danh hiệu hoa khôi, học sinh giỏi các loại, luôn là tâm điểm của những lễ hội, cuộc thi học đường. Cô Hotgirl này đang tìm kiếm điều gì ở tôi đây nhỉ? Một trò chơi thú vị? Một âm mưu rắc rối và nham hiểm? Hay có khi nào, chỉ đơn giản là tình yêu? Cô ta giỏi như vậy, có lẽ bỏ đi phương án “bị bệnh” được rồi, nhưng tôi thật

không sao hiểu được những gì cô ấy nói và làm. Dẫu sao, tôi quyết định không gần gũi và cho cô ta cơ hội tiếp cận mình. Tôi đang học năm cuối Đại học, thời gian này là cực kỳ quan trọng, tôi không muốn để điều gì ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Quán tôi trở lên rất đông khách, những bài báo về một cô nàng nổi tiếng bỗng nhiên nhận làm Parttime lại một quán café nhỏ đã tạo hiệu ứng không thể tốt hơn. Khách ra vào nườm nượp khiến nhân viên phục vụ chúng tôi mệt mỏi tơi tả. Cô ấy không ra vẻ sang chảnh chút nào, ngược lại còn đóng vai là một nhân viên của quán rất dặt dĩnh. Cô ấy lao động nhiều, cười nói, chụp ảnh với khách. Tôi tự hỏi, bố mẹ cô ta không ý kiến gì sao? Lớp 12, đi học suốt ngày, chụp ảnh phỏng vấn quay phim không đủ, còn bày đặt đi làm thêm nữa. Cô ta làm sao thế nhỉ?

- Anh Phong, anh mệt không em đâm lưng cho nhé!

- Không!

- Anh Hùng bảo sắp tới anh bận đi học thêm chừng chỉ nữa ạ? Anh học vừa thôi, giữ gìn sức khỏe nhé!

- Ừm...Nói người ta mà không nghĩ đến mình. Cô tốn thời gian vào cái việc này để làm gì?

- Để được gần anh mỗi ngày!

- Cô...

- Anh yên tâm, không ai biết chuyện này đâu. Em không để điều gì ảnh hưởng đến anh đâu!

- Cô thật cứng đầu, ương ngạnh và khó hiểu!

- Ai bảo em yêu anh!

Tôi đăng ký một lớp học thêm buổi tối. Thời gian bận rộn hơn, tôi tính xin nghỉ làm thêm ở quán. Thu nhập ở đó cũng giúp tôi phần nào trong việc chi trả học phí và tiền ăn ở, nhưng nếu cứ chạy qua chạy lại từ giảng đường đến quán, rồi lại chỗ học thêm thì chắc tôi không kham nổi mất.

Ý định của tôi được anh chủ quán ủng hộ, anh nói đàn ông phải lo cho sự nghiệp làm đầu, khi nào rảnh rồi thì ghé lại quán chơi. Tôi lặng lẽ nhận tin chia tay mọi người, ngoại trừ cô ta.

Buổi sáng chủ nhật, tôi đang tận hưởng giấc ngủ nướng sau bao nhiêu tháng ngày bận rộn thì có tiếng đập cửa bên ngoài. Nghĩ là mấy thằng bạn hàng xóm sang phá phách, tôi mắt nhắm mắt mở, cởi trần bước ra mở cửa.

- Tadaaaa!

Trước mặt tôi là một túi to đựng toàn đồ ăn, bánh ngọt. Cô Hotgirl hiện lên với bộ jeans thời trang và mùi thơm ngát ngào khắp khu trọ. Hôm nay cô ta nhìn rất khác so với mọi ngày. Đeo lens, quần áo hàng hiệu và nhìn khá sành điệu, không giống cô bé trong sáng mọi ngày chút nào. Nhưng dù có ăn mặc trang điểm thế nào, cô ta cũng có khả năng làm người đối diện ngớ ngàng vì sự cuốn hút. Tiếng lũ bạn hàng xóm xì xào râm ran, chúng nó đổ xô ra chỉ chỗ bàn tán. Tôi hốt hoảng, miễn cưỡng kéo cô ta vào nhà.

- Cái quái gì đây?

- Sao anh nghỉ làm mà không báo với em? Em cũng nghỉ làm rồi, anh Hùng bảo anh em mình làm tổn hại cho quán không biết bao nhiêu mà kể xiết, anh ấy bắt đền đấy!

- Cô đến đây làm gì? Mà sao biết tôi ở chỗ này! Đúng là đồ ma xó! Nhìn gì mà nhìn! Quay đi cho người ta mặc áo không hở!

- Xùy, ngại gì, em nhìn thấy người ta thay áo suốt! Em không phải ma, em là quỷ thành tinh, em sẽ ám anh suốt đời, hehe.

Tôi thở dài ngán ngấm. Cô ta đặt bịch túi nilon xuống đất, tự tiện nhảy lên phản chỗ tôi nằm, gấp chăn màn lại ngăn nắp.

- Đúng là con trai ở một mình, bừa bộn, bẩn thỉu chết đi. Anh phải có người yêu là đúng rồi!

- Liên quan đến cô? Về đi, tôi bận đi học đây.

- Nói dối, sáng nay anh chuyển lịch học sang thứ 6 nhé!
- Cái gì? Cô theo dõi tôi?
- Không ạ! Hi, anh ơi em đói! Em nấu cơm anh em mình ăn nhé!
- Đừng có thấy tôi hiền mà lấn tới!
- Em đói thật mà...Em chỉ ăn với anh thôi, xong em hứa trả lại ngày chủ nhật yên bình cho anh. Em cũng có lịch đi ghi hình nữa. Đồng ý đi mà...- Cô ta nhảy tót xuống giường, níu lấy tay tôi lay lay.

Nhìn cái bộ dạng thảm thương, xị mặt của cô ta, tôi không cầm lòng được. Anh hùng còn không qua được ái mỹ nhân, tôi chỉ là một thằng nhà quê bình thường, làm sao tôi không cúi lòng trước thiên thần này chứ!

- Anh ăn cái này đi, thử xem em nấu có ngon không.
- Chả ngon gì hết! – Tôi nhìn cô ta bấu môi ra vẻ giận dữ mà phải nín mãi mới nhìn được cười. Cô ấy nấu cơm rất ngon, mùi vị đậm đà đặc trưng không lẫn vào đâu được. Sao trên đời lại có người hoàn hảo đến như vậy cơ chứ!
- Anh chẳng biết thưởng thức gì! Lần sau không nấu cho anh ăn nữa...
- Nói đi, tất cả chuyện này là thế nào. Tôi cần biết sự thật.
- Sự thật là em mơ thấy anh, và anh là định mệnh đời em, hehe.
- Cô nhiễm phim Hàn nhiều quá đấy, ngoài đời thật không có chuyện cổ tích như vậy đâu.
- Em nói thật, em yêu anh!

Cô ấy buông đũa xuống, lần đầu tiên cô ấy nói không cười, nhìn thẳng vào tôi bằng đôi mắt thiết tha chân thành pha lẫn sự cương quyết. Tôi bắt đầu run, tôi đang bị sao thế này. Có một sự sợ hãi mơ hồ dấy lên mà tôi không sao cắt nghĩa nổi...

- Anh cho em ở bên cạnh anh nhé!

- Như thế nào?

- Em biết anh không yêu em. Nhưng cứ cho em ở bên cạnh anh, chăm sóc cho anh, em sẽ hạnh phúc lắm nếu anh không quát mắng hay xua đuổi em. Chỉ cần vậy thôi anh à...

Tôi hoang mang. Những câu nói tưởng chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình, giờ lại đang được thốt ra từ miệng một cô Hotgirl ngồi ngay trước mặt tôi. Tôi cố nhìn, cố suy xét nhưng sao không tìm được bất cứ một sự giả dối, cợt nhả nào sau những câu từ quá tha thiết kia.

Thế là tôi chấp nhận, chấp nhận cho cô ấy ở bên cạnh mình, với tư cách một người bạn bình thường không hơn không kém. Tại sao à? Vì tôi không biết cô ấy sẽ làm những chuyện điên đảo gì tiếp theo nếu tôi không nhận lời. Tôi sẽ giữ cô ấy ở một khoảng cách nhất định, và mong những suy nghĩ có phần không bình thường trong đầu cô ta mau chóng tan đi, trả tôi về với sự cuộc sống nhạt nhòa quen thuộc. Tôi là một thằng con trai không có gì đặc biệt, vì vậy, tôi thà suốt đời suốt kiếp sống cuộc sống giản dị của mình. Vướng vào chốn thị phi cạm bẫy cùng cô ta ư? Tôi chưa bao giờ chuẩn bị cho mình tâm thế để làm điều đó, mặc dù, trong tôi dường như sự mâu thuẫn đang nảy nở, lớn dần lên...

Một buổi chiều đi học về...

Cốc cốc...

- A anh về rồi, hihi.

- Cô làm thế quái nào mà vào được phòng tôi thế? Sao lại nằm ngủ trên giường tôi thế kia hả?

- Xì, biết thừa anh giấu chìa khóa bên dưới chậu xương rồng chứ gì? Em tính rẽ qua nấu cơm trưa cho anh nhưng đi diễn về mệt quá, đứng trên giường, bước qua cái chần là bị vấp ngã rồi ngất đến bây giờ...hihe

- Cái con bé này....- Tôi phì cười, nhìn cái má phúng phính ban ra, đôi môi mím hờ ngậy ngô phụng phịu mà sao thấy đáng yêu thế. Tôi cố làm mặt lạnh mà không sao có thể nghiêm túc được. Cô ấy như chú chim nhỏ lúc nào cũng

ca hát bên cạnh tôi, mang cho tôi cảm giác ấm lòng bao nhiêu năm nay chưa hề tồn tại. Nhưng tôi biết mình không được mong đợi nhiều hơn thế, tôi biết điểm dừng của mình, tôi không cho phép bản thân dẫn sâu thêm vào một con đường mờ mịt đích đến.

- Cuối cấp rồi, không lo học hành đi, cứ la cà lung tung. Mệt thì về nhà mà ngủ chứ!

- Nhưng mà em nhớ anh – Mếu máo.

Tôi thấy nhói trong lòng. Tôi thực sự rất muốn ôm lấy bờ vai nhỏ bé trước mặt. Tôi muốn nói là...tôi cũng thực sự rất nhớ em. Chỉ là, chỉ là...

- Về đi. Lát bạn tôi sang học nhóm. Không muốn bại lộ thân phận chứ?

- Có phải nếu em không nổi tiếng thì anh sẽ để ý đến em không?

- Thôi ngay mấy cái ý nghĩ điên rồi đi nếu không muốn tôi biến mất khỏi cuộc đời cô mãi mãi.

- Vâng ạ, em về. Anh đừng biến mất khỏi em, em xin lỗi.

Em nhìn tôi bằng ánh mắt thoáng chút buồn bã và cả sợ sệt. Chẳng lẽ lại sợ mất tôi đến thế sao? Phải, nếu em không phải là hotgirl, nếu em không quá hoàn hảo và nổi trội, hoặc giả, nếu tôi có gì đó để mang ra đặt lên cán cân bên cạnh em, thì em và cả tôi đã không phải khổ sở đến thế này.

Tôi dần bận rộn hơn với những bài khóa luận tốt nghiệp, việc học thêm bên ngoài cũng đốt hết thời gian rảnh của tôi. Cô Hotgirl cũng vậy, lịch ôn thi tốt nghiệp dồn dập, mặc dù đã cắt đi rất nhiều thời gian cho những hoạt động bên ngoài, ít xuất hiện trước công chúng hơn, nhưng cô ấy cũng chẳng còn nhiều thời gian cho tôi nữa.

Nhưng những buổi đêm đi học thêm về, hầu như lúc nào tôi cũng nhận được một bọc quà rất lớn phía sau cánh cửa. Toàn là đồ ăn, bánh kẹo, rất nhiều. Kèm với đó là mẫu giấy với lời nhắn: “Em bận quá nên chỉ ghé qua được thôi, không đợi đến lúc anh về được. Anh giữ gìn sức khỏe nhé! Em yêu anh!”. Tôi tức điên, nhắn tin gọi điện thì cô ta không bắt máy. Là một thằng

đàn ông có tự trọng, tôi không thể cứ mãi nhận của người ta thế này. Tôi định bụng sẽ thu xếp thời gian hẹn cô ta một buổi để nói chuyện cho rõ ràng.

Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như tôi vẫn nghĩ. Vẫn có một buổi gặp mặt, nhưng mọi thứ không hề rõ ràng hơn mà lại rối tung lên, tất cả chỉ vì...

Tối Valentine. Tôi đang ngồi trong lớp học thêm thì có một tin nhắn đến.

- Em có thể xin thần Cupid một điều ước trong đêm Valentine được không?

- Đây không phải Sdt của thần Cupid!

- Không, em hỏi ông ấy rồi, ông ấy nhận lời đồng ý cho em gặp anh hôm nay, hehe.

- Học xong rồi thì nghỉ sớm đi.

- Em ở Sân vận động gần chỗ anh học. Bao giờ xong anh ghé qua nhé! Anh biết em sẽ đợi anh đến sáng nếu anh không đến mà.

Thế là tôi chịu thua, tôi chạy bộ đến sân vận động ngay khi vừa tan lớp học. Tôi biết cái tính điên rồ của cô ta quá mà, chẳng có cái gì mà cô ta không dám làm cả. Và tôi sẽ chẳng thể yên tâm khi một cô Hotgirl vì mình mà đợi một mình ở đó.

Sân vận động chật kín, là một show ca nhạc tổng hợp dành cho lứa tuổi teen. Không khó để nhận ra cô ta, nổi bật giữa sân khấu trong vai trò MC. Váy xếp ly, vai trần, tóc buộc lệch và trang điểm nhẹ nhàng, tôi tự hỏi, bao nhiêu chàng trai ở đây muốn cô công chúa trước mặt trở thành một nửa của riêng mình. Đây không phải lần đầu tiên tôi đóng vai khán giả để ngắm nhìn vẻ đẹp thiên thần của em, nhưng đây là lần duy nhất đứng từ xa và hướng về em bằng một ánh mắt thán phục, ngưỡng mộ và...tự hào như thế. Em không phải là một cái “bình hoa di động” như người ta vẫn hay nói về các cô Hotgirl nổi tiếng vì nhan sắc. Em giỏi thực sự, em dẫn chương trình một cách duyên dáng, khéo léo và rất chuyên nghiệp. Tôi chỉ biết đứng ngắm nhìn, cười, và cứ thế như chìm vào một không gian riêng bí ẩn, nơi chẳng có tiếng người hò reo ồn ã, không có những đôi tình nhân nắm tay nhau ngọt ngào lãng mạn. Nơi ấy chỉ có em, và tôi.

- Sau đây là một tiết mục đặc biệt, My xin trình bày một ca khúc dành tặng cho tất cả các bạn có mặt trong buổi tối hôm nay, chúc cho các cặp tình nhân luôn hạnh phúc và ấm áp bên một nửa của mình không chỉ ngày Valentine này mà còn những ngày về sau nữa. Chúc cho những ai còn cô đơn sẽ sớm tìm được một nửa cho riêng mình.

Giọng nói ngọt ngào vang lên, tiếng vỗ tay rầm rầm kéo tôi về thực tại. Em đang cầm micro, xúng xính trong chiếc váy hồng giữa ánh đèn chiếu rọi.

- Đặc biệt, bài hát này xin dành tặng riêng cho một người ở dưới kia. Người My luôn dõi theo bằng cả trái tim mình. Chúc anh Valentine ngọt ngào và vui vẻ!!!

Không khí náo loạn đến không ngờ, những tiếng hú hét vang lên. Phần vì phần khích trước những lời nói mà hiếm có Hotgirl nào dám bày tỏ trước mặt công chúng như vậy, một phần không nhỏ là tiếng kêu la thất vọng của một bộ phận không nhỏ fan hâm mộ là nam giới. Tôi nép mình kỹ hơn để chắc rằng không bị em phát hiện. Sao tôi như tội phạm bị truy nã thế này? Tôi đã làm gì sai mà phải sợ sệt chứ? Không gian như nóng thêm rất nhiều, tôi tự nhủ, có nhất thiết phải phô trương trước mặt thiên hạ thế này không?

“Người yêu ơi em luôn mơ ước được cùng anh khắc tên hai đứa mình lên vì sao ái tình
Người yêu hỡi trăm năm mình chỉ có chung đôi kiếp này thôi
Thì ta hãy cùng nhau
Tìm một vì sao sáng cho riêng mỗi tình ta
Một tình yêu sống mãi trên trời cao
Mãi mãi nhân gian này sẽ nhớ ngôi sao tình chúng ta”

Từng giai điệu vang lên ngọt ngào trong tiếng cổ vũ không ngớt của hàng ngàn người phía dưới. Giọng hát của em trong trẻo, du dương và rất đáng yêu. Bài hát này, thực sự dành cho tôi ư? Tôi đứng im bất động, tôi hiểu, mình không phải gỗ đá. Tôi hiểu, mình không thể mãi dối gạt, giả điếc trước tiếng gọi của trái tim. Tôi hiểu, có lẽ tôi đã yêu em...

Bài hát kết thúc, em cúi chào và nói lời kết thúc chương trình. Mọi người ra về trong hào hứng và nuối tiếc. Tôi vẫn chưa thôi xúc động và bồi hồi, những cảm xúc chưa bao giờ trải qua trong đời. Bất giác, có một bàn tay nắm nhẹ lấy tay tôi, kéo tôi đi, lách qua dòng người đang tủa ra khắp nơi trong sân vận động. Bàn tay mảnh khảnh, siết chặt, tôi biết, còn ai vào đây được.

- Sao cô thích làm mấy trò gây shock thế? Ngày mai báo chí lại ầm ĩ lên, cô bình thường chưa chịu đủ phiền phức sao?

- Tại vì em muốn tặng quà Valentine cho anh! – Cô ấy vừa chun mũi vừa ngoạm nham nhở chiếc bánh bao bốc khói. Quán ven đường khách đã vãn dần, tôi nhìn đồng hồ, đã gần 11h đêm.

- Từ sau đừng thế nữa!

- Thế quà Valentine em đâu?

- Tôi là người yêu cô từ bao giờ thế?

Cô ấy ngược nhìn tôi, nụ cười không còn trên môi nữa. Tôi cảm thấy một sự hẫng hụt tan ra trong đôi mắt đen thẳm trước mặt. Bất giác, tôi thấy lòng mình quặn lại. Tôi...thực sự có nhất thiết phải phũ phàng như thế không? Em đứng dậy, quay lưng bước đi, nhưng tôi vẫn kịp bắt gặp một nụ cười chua chát.

- Đi đâu? – tôi chạy theo, gọi với.

- Em đi về nhà, nhà em gần đây thôi. Anh về trước đi, cũng muộn rồi.

Tôi thấy xót xa quá, cái bóng bé xíu thất thểu bước từng bước băng quơ trên đường. Váy hồng chẳng còn lung linh nữa, bộ dạng cô công chúa nhỏ ỉu xiu đến đáng thương. Tôi đã làm gì em thế này?

- Tôi...tôi có thể tặng quà gì?

- Dạ? - Em ngược nhìn lên, khuôn mặt lấm lem vì mascara và...hình như là nước mắt.

- Tôi...tôi không biết tặng gì bây giờ cả.

- Anh công em về trước cửa nhà ghen! – em cười, quệt nước mắt. Nụ cười mồm mỉm đáng yêu, tại sao, tại sao lúc nào em cũng xinh đẹp và dễ thương như vậy?

Tôi công em bước từng bước thật chậm trên con đường tháng Hai hiu hiu

lạnh. Khoảnh khắc lãng mạn ngọt ngào nhất của tôi, em cười, thì thầm vào tai tôi bé xú, đủ để tôi cảm nhận được tiếng ngân nga hòa vào với gió:

- Anh là định mệnh đời em!

- ...

- Cảm ơn anh, em hạnh phúc lắm!

Người ta hạnh phúc vì có được người yêu, vì được yêu chiều chăm sóc. Còn em, em hạnh phúc của em chỉ đơn giản là không bị tôi xua đuổi hay mắng mỏ, lạnh lùng? Hạnh phúc với em giản đơn quá, mà sao tôi không mang được cho em? Tôi bỗng dưng thấy mình sao mà nhu nhược đến như thế, phải chăng là tôi đã sai, phải chăng, tôi nên mạnh dạn nắm lấy hạnh phúc của riêng mình.

- Tôi...- Tôi yêu em! Nói đi, đừng yếu đuối như thế! Nói đi mà...Rồi em sẽ hạnh phúc, rồi mày sẽ tự tay chăm sóc cho em, yêu thương và ở bên em. Nói đi, và mày sẽ không bao giờ rời xa em nữa...

- Anh sao ạ?

- Tôi...

- My!

Tiếng gọi vang lên, em giật mình tuột từ vai tôi xuống đất. Trước mặt tôi là một người đàn ông cao lớn. Ông ta khoanh tay trước ngực, điệu bộ không thân thiện cho lắm, hướng về phía tôi bằng ánh nhìn không chút thiện chí nào. Cô bé của tôi vội vàng chạy về phía ông ta vẻ sợ sệt, quay lại ra bộ cúi chào tôi rồi nấp sau lưng ông ta. Tôi cũng khẽ cúi người lắp bắp chào ông ta, rồi chờ đợi một phản ứng nào đó. Nhưng tất cả những gì tôi nhận được chỉ là một cái liếc xéo và hình ảnh ông ta nắm chặt tay cô bé dặt vào trong căn biệt thự to nhất nhì khu phố. Có lẽ là bố của em, tôi tự nhủ, rồi quay lưng bước đi. Vậy là, tôi không có cơ hội nói lên điều bấy lâu nay mình cố sức che giấu. Tôi có nên làm vậy hay không? Tôi có khả năng đem lại hạnh phúc và một cuộc sống màu hồng cho em không? Hay tôi sẽ kéo em tuột khỏi nấc thang danh vọng, thứ mà khó khăn lắm em mới đạt được và mới chỉ đang trên con đường khẳng định mình?

Bất chợt, một tiếng động lớn vang lên giữa không gian tĩnh mịch. Tôi quay ngoắt người, hướng mắt về phía căn nhà cao tầng điện vẫn còn sáng. Tiếng la lối om sòm, tiếng đồ vật thủy tinh bị vỡ xen lẫn vào tiếng khóc, tiếng van xin nức nở liên hồi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Là em sao? Phải chăng tôi đã mang tai họa đến cho em rồi? Tôi thấy lòng mình hụt hẫng và hoang mang khủng khiếp. Phải làm thế nào bây giờ... Tôi thấy tim mình như bị ai vật gì đó cửa vào, đau nhói. Cảm giác này có thể gọi là đau tình chăng? Cứ thế bước một mình trong đêm, tôi lê về phòng trong xác thân mệt nhoài và tâm hồn đau đớn.

3 ngày sau tôi không tài nào liên lạc được với em. Điện thoại thì tắt nguồn, không thể tìm được lịch diễn hay cập nhật gì khác của em ở trên mạng. Tôi bồn chồn như bị ong đốt, đứng ngồi không yên. Ai bảo tôi vô tâm, chẳng bao giờ hỏi han em điều gì hết, để bây giờ một chút thông tin về em tôi cũng không biết. Nếu như thực sự tôi làm cuộc sống của em diễn biến tồi tệ đi, thì tôi không biết phải phạt bản thân mình như thế nào nữa. Tôi đã tự nhủ lòng mình thế nào ngay từ đầu, vậy mà... trái tim đúng là một vật thể khó bảo, khó chiều và khó đoán nhất trên thế giới này.

Tôi quyết định đến nhà tìm em, sự lo lắng khiến tôi không thể tập trung vào được bất cứ thứ gì khác.

Và đúng như tôi dự đoán, mở cửa nhà là bố em, người mà trong tưởng tượng của tôi không có gì ngoài hai từ “lạnh lùng” và “ghê ghớm”.

Trong ngôi nhà to lớn với đầy đủ các vật dụng xa xỉ, tôi ngồi lọt thỏm giữa chiếc ghế gỗ to đùng màu nâu đặt giữa phòng khách. Tay run run đón chén nước từ tay người đối diện, tôi đánh mắt tìm, nhưng không còn bóng dáng một người nào khác ở đây.

- Bác biết rất nhiều về cháu. – Ông ta mở lời trước, giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng, khác xa so với suy nghĩ của tôi.

- Dạ?

- Mọi hoạt động của con My nhà bác, bác đều biết hết.

- Dạ vâng – tôi cứng họng, không biết phải nói câu gì.

- Bác biết nó thương cháu thật lòng, và có thể, cháu cũng vậy. Và bác cũng biết cháu từ chối nó vì điều gì. Qua đó, cháu đã chứng minh mình là một chàng trai tốt.

- Thưa bác...

- My nó sắp đi Mỹ du học rồi. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ đợi nó tốt nghiệp thôi.

Tôi suýt đánh rơi chén nước.

- Chúng ta đều hiểu nhau, và biết là nên làm thế nào để tốt nhất cho con bé, phải không nào?

- Cháu...

- Đây là địa chỉ của một công ty, bạn của bác làm giám đốc. Cháu hãy đến đây, mọi thứ bác sắp xếp hết rồi, coi như quà cảm ơn cháu bao lâu nay đã giúp đỡ em nó. Cháu là một chàng trai thông minh, bác tin ở cháu.

Tôi cầm tờ giấy lên, là tên một công ty rất lớn, niềm ao ước của tất cả những sinh viên sắp tốt nghiệp ra trường như tôi. Tôi choáng váng, mọi thứ diễn biến theo một kịch bản mà tôi không lường trước được. Đứng trước tình thế này, tôi sợ mình không đủ tỉnh táo để đưa ra được quyết định đúng đắn nhất cho mình.

- Cháu...có thể gặp My một chút không hả bác? Cháu muốn...

- Nó không có nhà. Và bác nghĩ rằng không nên gặp lại nữa thì tốt hơn.

Tôi rời khỏi căn biệt thự với tờ giấy trên tay. Ngoái lại, tôi biết mình sẽ không quay trở lại đây một lần nào nữa. Vậy là tôi đã quyết định rồi, tôi từ bỏ. Từ bỏ một tình yêu chưa bao giờ chớm nở, có khó lắm hay không?

Không biết, chỉ biết rằng, tôi đau, đau muốn khụy xuống, đau muốn ngất đi. Em là mối tình đầu của tôi, là người đầu tiên cho tôi cảm giác yêu và muốn dành trọn cuộc đời mình vì một người khác. Nhưng tôi biết mình phải nhẫn tâm, vì em thuộc về một thế giới hoàn toàn khác, mãi mãi không phải của tôi.

Nhanh chóng, tôi được nhận vào thực tập ở một trong những công ty lớn nhất thành phố. Bạn bè không thể tin được tại sao tôi lại có sự may mắn lớn lao đến như vậy. Tôi chuyển nhà trọ, thay số điện thoại, khóa tài khoản facebook và hầu như không liên lạc với bạn bè. Tôi dành tất cả thời gian của mình cho việc thực tập và nghiên cứu đồ án tốt nghiệp. Bởi tôi biết, nếu chỉ cần cho tâm trí mình một giây phút nghỉ ngơi, thì đầu óc tôi lại rối bời và máu từ tim tôi lại rịn ra, xót xa và đau đớn.

Tôi không còn tìm hiểu những tin tức về em, tôi sợ, sợ nhìn thấy khuôn mặt em, sợ biết được rằng em vì tôi mà đau buồn, mà tụt dốc. Tôi cứ thế quăng mình vào công việc, tự nhủ rằng em rồi sẽ ổn thôi, rồi em sẽ hết thích tôi và sẽ quay trở lại là một cô Hotgirl xinh đẹp, tài năng với một tương lai màu hồng đẹp tươi và sáng lạn.

Nửa năm. Tôi đã chạy trốn khỏi em và khỏi chính bản thân mình nửa năm. Tôi sống trong dần vật, nhớ nhung về em và khát khao khẳng định bản thân mình. Bù lại, những thứ tôi nhận được là một công việc chính thức khi còn chưa tốt nghiệp và một tấm bằng Đại học loại giỏi, những thứ mà cách đây chừng một năm thôi tôi không bao giờ dám mơ ước tới.

Tôi vẫn xua đi những ký ức về em thì thoảng hiện lên thoảng qua trong đầu, tôi dần quen với việc không lên mạng cập nhật tin tức nóng hổi, cuộc sống của tôi bình lặng hơn khi không còn em bên cạnh. Nhưng, cuộc sống đó cũng tẻ nhạt, vô vị và chênh vênh hơn...

Tôi biết rằng mình không trốn tránh được mãi, rồi một ngày tôi cũng phải quay lại, và rất có thể, tôi sẽ phải đối diện với em.

Đó là ngày nhận bằng tốt nghiệp của tôi. Nhờ có được công việc tốt nên suốt thời gian qua tôi được khoa đặc cách cho gửi và nhận các kết quả học tập từ xa, nhưng đến ngày lễ tốt nghiệp thì tôi phải có mặt, và tôi cũng không muốn mình bỏ lỡ khoảnh khắc thiêng liêng chỉ có một lần trong đời.

Cảm giác ngày trở lại là một chút buồn, một chút sợ hãi vô hình và một chút trông chờ, hi vọng. Tôi đang mong em sẽ không xuất hiện, hay là tôi đang muốn bất chấp lời hứa của mình để mong một lần lại thấy được em?

Chừng chạc trong bộ đồ cử nhân, tôi nở nụ cười thật tươi đón nhận những lời

chúc mừng từ thầy cô, bè bạn. Những tấm hình lưu niệm được chụp, những bó hoa trên tay, những câu chuyện, lời tâm sự cuối cùng của bạn bè gửi gắm cho nhau. Trong những sự lặng yên vụt qua thoáng chốc, tôi lại lơ đãng phóng tầm mắt xung quanh, mong được thu về một tín hiệu nào đó. Tôi đang chờ đợi, một ánh mắt, một nụ cười, tôi đang đợi một người?

- Anh đang đợi em phải không?

Tôi đứng im bất động, tôi biết, tôi biết em sẽ đến mà... Muốn hét to thật to, nhưng tôi mỉm cười và làm mặt lạnh ngay lập tức. Quay lại đằng sau lưng, trước mặt tôi là chiếc ba lô con gấu trúc to bự, chiếc mũ lưỡi trai lớn che đi một nửa khuôn mặt (Chắc là để “cải trang”, làm người nổi tiếng khổ thế đấy)

- Sao lại là cô?

- Em tưởng anh đang tìm em? Không phải thì thôi vậy, chúc mừng anh đã tốt nghiệp nhé! Em đi đây, chào anh!

Cô ấy vẫn cười, nụ cười của thiên thần mà bấy lâu nay tôi vẫn gặp trong những chớp chờn mê mê tỉnh tỉnh. 6 tháng trôi qua, cô ấy gầy hơn khá nhiều, không còn điệu bộ tinh nghịch và năng động như trước nữa. Cô gái trước mặt tôi xanh xao hơn, nụ cười buồn hơn, nhưng vẫn xinh thật xinh. Cô ấy quay lưng bước đi, không có vẻ gì là đùa cợt.

- Khoan đã.

- Dạ?

- Có thể chụp cùng tôi một bức ảnh kỷ niệm không?

Cô ấy quay lại, ánh mắt lộ rõ vẻ vui sướng. Rút trong chiếc ba lô ra một chiếc máy ảnh dường như đã chuẩn bị từ trước, cô ấy nâng nặc đòi chụp bằng chiếc máy ảnh đó, nói là sẽ rửa ảnh ra và tặng cho tôi.

Sau lễ tốt nghiệp, tôi không biết nên làm gì tiếp theo. Mọi người thì đã về hết, chỉ còn tôi và em lưu luyến đứng lại cổng trường, trời cũng đã tờ mờ tối.

- Về nhà đi, muộn rồi...

- Còn anh?
- Tôi cũng đi đây, từ nay không gặp nhau nữa. Phải nhớ chăm sóc...
- Không! Em không nghe – Cô hotgirl bịt tai lại, nhăn mũi nhìn tôi.
- Thế giờ sao?
- Em với anh đi về nhà trọ của anh, chúng ta ăn với nhau bữa cơm cuối cùng.
- Nhà trọ tôi trả lâu rồi!
- Xì, em thuê lại lâu rồi...
- Cái gì ???

Chiếc chìa khóa vẫn được giấu dưới chậu xương rồng, tôi mở cửa ra, khung cảnh xung quanh vẫn vẹn nguyên y như ngày tôi bước chân ra đi. Cô ấy thuê lại căn nhà này chỉ để gìn giữ những ký ức về tôi? Trống ngực tôi lại bắt đầu gióng lên, quay lại nhìn về phía người con gái gốc nghệch đang hướng về tôi bằng đôi mắt long lanh chất chứa đầy nhung nhớ, tôi muốn ôm em, muốn siết lấy em, muốn gào lên cho khóa lấp hết những yếu mềm.

Nhưng tôi làm không được.

Bữa cơm đạm bạc diễn ra trong yên lặng. Lâu lắm rồi mới được nếm những món ăn mang thương hiệu của em, tôi vừa ăn vừa tự nhủ, có thật là đây là lần cuối cùng?

- Anh, em muốn uống rượu!
- Cái gì? Điên à? Tí tuổi, rượu chè hỏng người ra.
- Không, anh ngồi đợi em chút! Em nhất định phải uống rượu với anh.

Trước mặt chúng tôi là chai rượu Vodka lớn. Tôi chưa bao giờ uống được ba chén rượu, và em thì không được nửa chén. Ngồi nhìn một lúc, em tự động mở nắp chai, tu ực một cái. Hơi rượu cay xè xộc lên sống mũi, em nhăn mặt, nước mắt giàn ra. Em cười, nụ cười phảng phất vị cay đắng.

Em bắt đầu nói, về quá khứ của em, về một gia đình không hạnh phúc, về một người bố ưà quyền lực và về người anh trai vô tâm, lạnh lẽo với người thân của mình. Em nói về sự cô đơn của em giữa cái vỏ bọc gia đình, về những cố gắng không biết mệt mỏi của em để khẳng định bản thân, để em tự an ủi chính mình rằng em không hề yếu đuối. Em vừa nói, vừa dốc dòng rượu trắng vào cuống họng. Giọng nói của em bắt đầu lạc đi. Em nói về tôi, về những suy nghĩ điên rồ của em về một người sẽ xuất hiện khiến em yêu quên mình và quên đi mọi thứ. Về những sự im lặng, lạnh nhạt của tôi đã khiến em đau buồn đến ngạt thở, về những đêm trăn trở của em với chiếc gối ướt mềm, rồi sáng tỉnh dậy, em vẫn giữ cho mình niềm tin về một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi cuối chân trời, nơi tôi hiểu và chấp nhận em, nơi tôi sẽ là người đầu tiên và duy nhất biết trân trọng, yêu thương và mang lại chỗ dựa cho em.

Tôi mím chặt môi nghe từng lời nói thốt ra trong vớ òa vì không thể kìm nén. Tôi chợt nhận ra, kẻ tàn nhẫn, vô tâm nhất trong câu chuyện này là chính bản thân mình. Tại sao, tại sao tôi chưa một lần lắng nghe em, chưa một lần chịu hiểu em, rằng em một mình và cô đơn lắm giữa những sự vô tâm, dối gạt của cả người thân và người em một lòng trao trái tim và tất cả những gì mình có. Thế mà tôi cho em được những gì? Nhìn cô bé của tôi kìa, em nói cười mà dựa giàng nước mắt, em muốn bật khóc mà cũng không thành lời. Em của tôi ơi...

Tôi giằng lấy chai rượu trong tay em, ngửa cổ tu một hơi. Tôi muốn uống cạn, tôi muốn quên hết đi những gì tôi và em đang phải chịu đựng. Rượu đắng quá, tôi rùng mình, quăng cái chai đã cạn xuống đất. Xung quanh bỗng quay cuồng, mọi thứ như rung chuyển. Tôi chỉ còn nhớ mình gục xuống, một dòng nước mắt khó nhọc rỉ ra...

Tôi mở mắt ra trong cơn đau đầu khủng khiếp. Trời đã sáng, và tôi đang ở trong căn phòng trọ của mình. Bất giác, tôi hoảng hồn nhận ra một sự thật, một sự thật khiến tôi ân hận và đau đớn mãi những tháng năm sau này, và suốt cả cuộc đời mình.

- Anh dậy rồi sao?

- Tại sao? Tại sao lại như thế?

- Không sao đâu, hì! Là cả hai chúng ta đều tự nguyện, bởi vì em yêu anh!

Cánh tay mảnh khảnh trắng muốt ôm lấy tôi từ đằng sau, siết chặt lấy khuôn ngực tôi. Tôi rã rời...Đến ngủ tôi cũng còn quay lưng về phía cô ấy, còn cô ấy, chẳng giây phút nào mà không hướng đến tôi. Cô ấy rúc đầu vào sau lưng tôi, tôi cảm nhận được một nụ cười, mãn nguyện và thanh thản.

- Cô có biết chúng ta đã gây ra chuyện gì không?
 - Chúng ta đã ngủ với nhau, sao anh tồ thế?
 - Chuyện này vui lắm hay sao?
 - Vui chứ, được ở bên cạnh người mình yêu sao lại không vui?
 - Nhưng tôi không thấy vui!
 - Vì anh sợ chứ gì! Đừng lo, em không quay clip tổng tiền anh đâu. Với lại, em vừa đủ 18 tuổi từ đêm qua...
 - Cái gì? – Tôi quay ngoắt lại, em nhìn tôi bằng đôi mắt ngây thơ không chớp – Đêm qua là sinh nhật cô?
 - Cảm ơn anh, món quà ý nghĩa nhất của đời em...
- Cô thiên thần bé nhỏ nằm gọn lỏn trong vòng tay tôi, yếu mềm và non nớt. Tôi đã hủy hoại cuộc đời em rồi!!!
- Em biết anh phải đi, em cũng biết anh không có ý định quay trở lại đây nữa. Anh đi đi, như vậy có lẽ tốt cho anh.
 - Chẳng phải cô cũng phải đi du học sao?
 - Du học? Dạ...vâng. Có lẽ...

Tôi bật dậy, mặc quần áo, hướng mắt về chiếc giường nhỏ, nơi có một vài giọt máu vương vãi trên ga. Tôi xót đau nhìn cô gái tôi yêu thương đang ngây ngô với nụ cười mồm mỉm. Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi lấy tư cách gì để trả giá cho những sai lầm mình gây ra đây? Em rồi sẽ đi du học, sẽ xa khỏi nơi này, tôi níu kéo em lại thì khác gì tự mình đập đổ những kỳ vọng lớn lao của tất cả mọi người vào em. Thế nhưng, tôi không phải loại đàn ông sẵn

sàng đánh đổi danh dự của mình, trốn chạy ngay khi vừa hại đời em như thế...

- Em biết anh đang nghĩ gì. Anh đi đi, em sẽ không gọi anh lại nữa đâu. Em sẽ ngoan mà, không nũng nịu và theo đuổi anh nữa. Em sẽ ngoan ngoãn đi du học, và sẽ gặp lại anh khi cả hai chúng ta đều đã trưởng thành rồi.

Từng câu nói của cô bé vừa mới 18 tuổi hôm qua như cửa từng nhát dao vào tâm can tôi. Tôi hiểu, em nói thế nhưng chờ đợi ở tôi một điều gì đó nhiều hơn như thế. Tôi ghen ngào, xách chiếc ba lô lên vai và quay mặt ra cửa.

- Anh! Anh còn chưa bao giờ gọi một tiếng “em ơi!”...

Tôi ngẩng mặt lên trời, giọt nước mắt của tôi đã chực chờ rơi xuống. Tôi không được yếu đuối, chỉ cần gọi như vậy thôi thì tôi sẽ không kiềm được lòng mình mà chạy đến ôm em, hôn em mất. Không thể được, tôi sẽ tàn nhẫn cho chết, tôi sẽ không cho em một hi vọng nào hết, tôi sẽ ra đi!

- Anh có biết vì sao em lại yêu anh không? Vì anh không bao giờ hứa! Có những người hứa mà không bao giờ làm. Nhưng người em yêu không hứa vì anh ấy không chắc rằng mình sẽ làm được. Em biết anh mong đợi điều gì, em sẽ đợi chờ anh, và yêu anh, cho đến khi em chết!

Tôi mở cửa bước ra, nếu chần chừ thêm một giây nữa thôi, tôi sẽ khóc òa vì thương em và vì đau đớn.

Tôi và em đã xa nhau như thế. Không một lời yêu thương, không một cái ôm, không một nụ hôn và không một lời hẹn thề gì hết.

Tôi ngay lập tức nộp đơn xin chuyển công tác vào trụ sở của công ty mới mở ở miền Nam xa xôi, tôi muốn cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc với thế giới của em. Tôi muốn quên đi một người, người đã mang cho tôi ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng tôi lại mang cho người chỉ toàn nước mắt và nỗi đau.

Năm năm trôi qua, tôi không một lần trở lại, không một lần tìm hiểu tin tức về em. Đôi khi một vài bài báo xuất hiện trên mạng cũng nhắc đến tên em, nhưng chỉ nhắc về một Hotgirl bỗng dưng biến mất tăm không dấu tích, người ta nghi ngờ, người ta phán đoán, nhưng có lẽ chỉ một mình tôi biết sự

thực đã xảy ra chuyện gì...

Royal Café – 9h đêm...

Tiếng nhạc du dương, trong quán café đã bắt đầu đông khách. Cậu nhóc con đang nằm gọn lỏn trong lòng tôi, năm ngón tay bé xíu nắm chặt lấy ngón tay cái của tôi ngủ ngon lành, tôi tự nhủ, không biết bố mẹ thằng nhóc ở đâu mà để nó lang thang một mình mấy tiếng thế này.

Nhìn thằng nhóc ngủ thật ngon, đôi má căng tròn, cặp môi đỏ hồng chúm chím. Bất giác tôi hơi giật mình, những đường nét này, khuôn mặt này...

- Xin lỗi anh! – Tiếng người phụ nữ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi – Tiểu Phong, sao con lại ra đây ngủ thế này, không được làm phiền chú thế chứ! Ra mẹ bế nào...

Một cô gái khá xinh mím cười dịu dàng với tôi, đón lấy đứa trẻ trong lòng tôi và cúi người ra bộ xin lỗi. Tôi gật đầu ra dấu không có gì.

- Cháu bé xinh quá, nó chưa ăn tối đâu, chị cho cháu ăn gì đi rồi hẵng ngủ!

- Cảm ơn anh nhé! Anh thật tốt bụng. – Cô ấy xoa xoa đầu cậu nhóc rồi quay lưng định bước đi. Bỗng cô ấy quay ngoắt lại, mắt mở to nhìn tôi không chớp.

- Có chuyện gì sao? – Tôi thấy hơi khó hiểu với thái độ lạ lùng của cô gái lạ.

- Anh...anh là...Anh là anh Phong đúng không?

- Sao cô biết tên tôi?

Cô ấy lấy tay che miệng nhưng không giấu nổi vẻ thảng thốt đang hiện lên khuôn mặt.

- Có đúng là anh Phong bạn của My không?

Tôi điếng người, sao cô ấy lại biết đến em???

- Cô quen My? Cô là ai?

- Dậy nào Tiểu Phong, dậy xem ai về với con này! – Cô gái lạ lay lay cậu nhóc đang lấy tay dụi mắt vì buồn ngủ.- Bao lâu nay anh đi đâu hả Phong? Sao bây giờ mới về? Sao lại nghiệt ngã vậy trời ơi!!!

- Cô nói gì tôi không hiểu?

Dặn thẳng nhóc chạy lên nhà, cô gái ngồi đối diện tôi, vẫn chưa thôi xúc động. Tay cô ấy run run, nắm lấy cốc nước và giọng cũng lạc hẳn đi, như là kể về một chuyện gì xa xôi lắm.

- Tôi là bạn thân của My, trước đây có nghe con bé kể nhiều về anh, chỉ tiếc là chưa bao giờ gặp mặt.

- Vâng! – Tôi nốt nước bọt, bình tĩnh đón đợi từng cử chỉ điệu bộ của cô ấy.

- Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau ngày anh bỏ con bé mà đi, mọi chuyện đã diễn ra không thể nào tin được. Tôi cũng không hiểu bao năm qua anh ở đâu làm gì mà một dòng thông tin liên lạc không có, thật không thể tìm được anh bằng bất cứ cách nào, anh không biết, My đã cần anh đến thế nào đâu.

Tôi bắt đầu run, mơ hồ hình dung ra một quá khứ không mấy vui vẻ như tôi vẫn nghĩ, quá khứ đó bao lâu nay bị che mờ bởi một màn sương mà chính tôi cũng không muốn tìm hiểu. Nhưng bây giờ là lúc tôi phải đối diện, bây giờ là lúc mà cô cái này sắp kể cho tôi một câu chuyện có nằm mơ tôi cũng không bao giờ hình dung ra.

- Hai tháng sau ngày anh đi, nhà My có biến. Bố con bé bị mất đột ngột sau một cơn đau tim, anh trai nó từ Mỹ về một tay thu vén mọi gia sản, con bé không làm gì được, thân cô thế cô chống lại cả đảng nhà nội tranh nhau xé tiền bạc, không một ai ngó ngàng đến nó.

- Cái gì? Tôi tưởng My sang Mỹ du học?

- Nó nói với tôi là chưa bao giờ có dự định như vậy. Ngày anh nói với nó thế, nó mới biết rằng anh đã gặp bố nó. Và ông nói vậy chỉ là để tách anh ra khỏi nó mà thôi. Nhưng nó vẫn vờ như thật, nó không muốn anh phân tâm, không muốn làm ảnh hưởng đến sự nghiệp anh đang gây dựng.

Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Chuyện điên rồ gì xảy ra thế này? Em ơi! Tại sao lại ngốc thế???

- Đúng lúc nó bị đẩy ra đường với một va ly quần áo thì cũng là lúc nó phát hiện ra đang mang trong mình giọt máu của anh. Bố mất, bị đuổi ra đường, nhận ra mình có thai và người yêu thì biến mất không dấu tích. Anh bảo cô bé 18 tuổi khi đó phải sống thế nào đây?

- Không! Không thể có chuyện đó! – Tôi gào lên, giọt nước mắt không kìm được, lăn xuống, mặn chát.

- Đó là sự thực, con bé tìm đến tôi, nói là bằng mọi giá muốn giữ lại giọt máu của anh. Nó lấy hết tiền mình dành dụm được để mua lại Royal Café này, nói là sẽ cùng con ở đây đợi anh về. Nó cứ nhắc đi nhắc lại là rồi một ngày anh sẽ về với hai mẹ con nó. Nó chọn cuộc sống bình dị, ẩn dật, không tiếp xúc với bất kỳ ai. Tôi đứng ra thay nó trông coi, quản lý quán này. Tôi cũng làm mẹ đỡ đầu cho bé Tiểu Phong, con bé bảo thằng nhóc đáng yêu giống hệt bố nó, nên đặt tên như vậy.

Tôi lắc mạnh đầu, không thể nào tin nổi. Cô bé của tôi đã phải chịu cuộc sống địa ngục như vậy những năm năm trời. Còn tôi thì bỏ đi, mặc kệ cô ấy một mình trong buồn tẻ, day dứt và đau đớn. Cô ấy đã một mình sinh con, một mình chăm sóc thằng bé, một mình chờ đợi tôi về.

- Cô ấy đâu, cho tôi gặp cô ấy đi! – Giọng tôi khản đặc, khẩn thiết.

- Nó...nó...- Tiếng khóc òa lên nức nở. Cô gái trước mặt tôi đang ôm mặt, không còn giữ được vẻ bình tĩnh này giờ. Trong lòng tôi dấy lên một niềm hoang mang tột độ. Chuyện gì đã xảy ra với vợ tôi rồi?

- Nó mất rồi, nó không đợi được anh về nữa. Sau cú shock quá lớn, nó yếu đi rất nhiều. Trước ngày sinh con, bác sĩ bảo thể trạng nó rất yếu, sinh con sẽ rất nguy hiểm. Nhưng nó bảo định mệnh của nó là gặp anh và sinh con cho anh, nó chấp nhận tất cả. Ca sinh mổ thành công, nhưng sức khỏe của nó bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Nó vẫn kiên cường cầm cự được ba năm. Nó mất cách đây chín tháng rồi, sau một cơn bạo bệnh. Ngày ra đi, nó vẫn dặn thằng nhóc là ở lại đây đợi anh, chắc chắn một ngày anh sẽ trở về.

Tôi nghiền chặt môi đến bật máu! Em của tôi ơi, ông Trời sao nỡ bất công với cuộc đời em thế này!!! Tôi đã về đây rồi, sao em lại bỏ bố con tôi mà đi như vậy?

- Em sẽ đợi chờ anh, và yêu anh, đến khi em chết!

Câu nói ngày nào của em bất chợt vang lên, tim tôi vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

Cậu nhóc từ đâu chạy tới, cầm theo một bức ảnh nhỏ.

- Bố ơi, đúng là bố thật rồi! Bố với mẹ chụp ảnh với nhau này!

Tấm ảnh tôi trong bộ đồ cử nhân, bộ mặt đăm chiêu đầy vẻ lạnh lùng, che đi những sự đau đớn giằng xé bên trong. Cạnh tôi là em, cái má lúm đồng tiền và nụ cười hồn nhiên tím mắt.

Công viên mùa thu...

Tôi giở tờ thư em viết vài ngày trước khi ra đi.

“Anh à!

Em hạnh phúc lắm lắm khi biết anh rất yêu em. Anh đã nói thề vào cái đêm anh đối với em là thật nhất, là rượu đã giúp anh nói thật hết lòng mình. Anh đã nói rằng anh yêu em hơn bất cứ thứ gì trên đời, rằng anh muốn phấn đấu thành một người đàn ông thành đạt, để hãnh diện tự hào đứng trước mặt thiên hạ mà nói rằng anh xứng đáng với em. Anh đã nói rằng anh sẽ về bên em, sẽ bù lại cho em những tháng ngày sống trong sự lạnh lùng và nhấn tâm mà anh mang lại. Anh nói rằng muốn nhìn thấy em cười tươi mãi mãi, muốn tự tay mình đem lại hạnh phúc cho em.

Chỉ cần thế thôi, em sẵn lòng trao cho anh mọi thứ! Ai bảo anh là định mệnh đời em.

Em không thể đợi thêm để cùng anh bước đến cuối con đường, em xin lỗi vì điều đó! Nhưng em vui và tự hào vì em đã thực hiện lời hứa, yêu anh cho đến khi em không còn trên đời này nữa.

Em không còn có thể tặng quà cho anh được nữa rồi, bé Tiểu Phong là món quà cuối cùng của em, mong anh nhận và nâng niu, trân trọng. Nó là tất cả tình yêu em gửi gắm nơi anh.

Em yêu anh và con nhiều, nhiều lắm!”

Bé Tiểu Phong từ xa chạy lại với hai que kem trên tay, khuôn mặt lấm lem và nụ cười mồm mỉm.

- Bố ơi! Sao hai người bố và mẹ chẳng bao giờ cùng ở bên Tiểu Phong?

- Mẹ sắp về rồi, con trai ngoan.

- Mẹ đi đâu vậy? Bao giờ thì mẹ về? Bố con mình đi tìm mẹ đi!

- Không, bố con mình sẽ ở đây đợi. Không cần hứa sẽ về, vẫn đợi.

- Vâng ạ!

- Tiểu Phong à...

- Dạ?

- Nếu sau này có một ai đó tự dưng xuất hiện và nói yêu con, thì hãy mỉm cười và nói rằng: “Bạn từ đâu đến?”, và nếu gặp một người khiến con yêu hơn sinh mệnh, khi con chắc chắn người đó sinh ra để dành cho mình, hãy mạnh dạn đến bên họ và nói rằng: “Bạn đang đợi tớ phải không?”

Thằng bé mắt tròn xoe nhìn tôi ngu ngơ, rồi cười xòa chạy theo toa tàu đồ chơi đang phóng nhanh vun vút.

Mắt tôi ươn ướt. Chắc tại gió chưa kịp hong khô.